

אכתקוים זרותי

„מורה תיכון ורווק, מחפש עוד מורה או אקדמאי המעוניין לגור ביחד בחיפה. לטל 19 ללואיס, 71394, שלוחה 24.“
לא להתנפל עלי בבקשה. זה מה שמצאתי במעריב לפני שבועיים במדור: שידוכים.

★ ★ ★ שהטבע ירקוד בתוכי

צינונות, ציונות, אבל על מה עוד יכול לכתוב בחור ששמו הפרטי הרצל הוא גר ברחוב רוטשילד ועוד באסיה-המושבות? (1/1350)

„לא איכפת לי שעדיין לא היכרת את שופנהאור, או שפינוזה. אבל איכפת לי ש תדעי כי לחיים פילוסופיה משלהם. לא איכפת לי שאינך יודעת לרקוד טחיסט, אבל איכפת לי שהטבע ירקוד בתוכך. איכפת לי שהננין הקטן כמו השירה המודרנית, וגם יצירותיו של אינגמאר ברגמן או קאפקא, יאמרו לך משהו. איכפת לי שאת יודעת את ערך הדברים, ולא את מחיר הדברים. איכפת לי שיופייך לא יהיה חסר לפי תדריך הקוסמטיקה המודרנית, אלא נובע מעצמו.“
מי הוא?

„אדם שחטא ואכל מתפוח עץ-הדעת עד שניתקלקלה קיבתו והאל גירשו מגן-העדן. מאז נישמתי המרחפת לא מצאה לה מנוח, לא בתל-אביב, גם לא בניגבה, בפאריס או בנאפולי.“

„אם תבואי, תמצאי את מקומך מוכן בליבי, במקדשי ועל חוץ-הים.“

★ ★ ★ נישואין מתחת לשולחן

(2/1350) חושב שהוא מתקן את הרושם, אם יביא לידיעתי שיש לו „די והותר בנות מכל הגילים“? אם כן, מדוע נאלץ גבר מצליח כמון לחפש אחר נערות על הריציפה מתחת לשולחן?

„אני סטודנט חי פאי, ישבתי נוגה ומסתכל לעבר הים ברחוב בן-יהודה, נר גם מהארוחה בש עות המהבילות, ר פתע עיני רואות מתגלגלת על המדרכה מתחת לשולחן — זהב.“

„הרי היא לפניך, בצירוף הצעת נישואין מידית. מצאי נא לי אותה. אני בטוח שהיא סטודנטית או סתם עליזה, ולפי הסודר הצטלמה בחודאי בחורף. רק את רותי, תוכלי להשיעני, וזעק נואש הסטודנט המצליח.“

יש לי הצעה לראש העיר הנכבד של תל-אביב: להעמיד בחוף-הים דוכני רוכלים שימכרו בקבוקי נפט קטנים ופיסות ארג להודות הזפת מהרגליים.

★ ★ ★ לצאת למטרה רצינית

קוראים לה חחה, היא בת 18 ויודעת ש ישנו פתגם מלא חוכמה, האומר הילך זר ולא פיך. או היא רק מצטטת מה שאחרים אומרים על ה: שהיא נחמדה, בעלת גובה, עיניים ירוקות, שיער שאטני, וגובה 169. „תתפלאי“, אמרת חחה, (3/1350), „אבל למרות שכולם מהללים אותי — לא מצאתי עדיין את הגבר אשר נפשי חשקה בו מאו ומתמיד. גבר שהיה מוכן לצאת למטרה רצינית, בעל הבנה, יופי אבל לא במיוחד, גובה 174, גיל 22-25 אביבים.“ היא שכחה לציין את משקלה.

★ ★ ★ מידון שימושי

נלווית לב — נערה שטוחה כמו גלויה. לעשות ממנו בידור — לקרקס אותו. הצתה מאוחרת — אחד שתופס אחרי כולם.

★ ★ ★ קצת מחפש חברה

עוד סטודנט מהסניון החושב שהוא מש הוא יוצא מהכלל באוסף התחביבים שלו: ריקוד, צילום, ציור, טיולים, קולנוע ועוד. יש לו חופש גדול, אין לו מה לעשות, ולכן הוא קצת מחפש חברה. הגיל לא

חזפת פחות: יותר אנשים מסתירים לי את השמש.

★ ★ ★ פרופיל מלוסי-אנג'לם

„אני מנסה לאבד את עצמי דרך, רותי, מצהיר הגבר המביט אחורה באושר, בפווה הולידית מרשימה, וזאת משום שיש לי עשרים וחמישה העתקים מאותו פרופיל.“

מה אני, סל נירות? הפרופיל היה מאוד רוצה שתמצא אותו נערה יפה. לא ריקנית אחת, אלא נערה שתדע לכתוב מילה אנושית, לא איכפת לו לזה, שתהיה מצויי דת ב„שאיפה תת העולם הרחב.“ הוא מתחנן לקליפורניה, מקום מגוריו. אותה נערה, מסביר הפרופיל, פיל, חייבת להסכים לצאת איתו כשהוא יבוא לתל-אביב, וגם לאהוב מסיקה. הוא בא פעמיים בשנה.

„ושלא תתלהב מן העובדה שאני נהג בקרייזלר 59.“ הוא אומר, כאילו היה זה לפחות ג'אגואר 64.

מי מסוגל לכתוב דברים כאלו? (7/1350) מסביר זאת בעצמו: „אני סתם בחור אפור (אפור זה לא מילה), שמאחריו 22 אביבים. נולדתי אישם בערבות סיביר, וביזבוזתי 11 שנה בישראל. אני יושב כבר שלוש שנים

בארצות הברית, מסתובב בחברת סטודנטים, יש לי עסק מצליח, ואני קשור מאוד ל- ארצנו הקטנטונת.“

כמירכז הוא עוד כל מיני דברים חשובים, המשתרעים על ארבעה עי-זדים גדושים.

★ ★ ★ מוכנה להיסתכן?

לא הלך לו עתה, אבל, לא, באמת, זה רק בגלל ביישנותו מבטיח (8/1350) החור שב שכדאי נורא למישהי לעשות לקראתו את הצעד הראשון. מדוע? איזו שאלה, יש לו המון מעלות: „בוגר תיכון — ויכול להיות בעל שיחה, לא סתם. פקיד ממשלתי ומשלם מיסים. גובה 170. גילי בן 20, סוף סוף סימתי את גיל הסיפוש-שירה.“

זה גיל, חבר, זה אופי. שכחתי, ירושלמי מלידה. לא רוצה לסכסך, יתכן שבירור שליים כן נחשב בחור כזה. הוא מבקש אותך, נערה, בעלת אמבציות ומוכנה להיסתכן. שאלי אותו בעצמך בשביל מי.

★ ★ ★ מיואשת

„אחרי שנים ניסיתי למצוא אותו בכר חות עצמי, הגעתי לאחרונה למצב של יאשו,“ כותבת (9/1350).

היא מודה בגלוי לכך כי „למרות שאני שונאת אותך, רותי, אין מוצא אחר אלא להפקיד את גורלי בידיך. אענה לכל מכתב שיופנה אלי באמצעות מדורך.“

גלוי-לב אינה מעלה מספיקה בעולמו ה- אכזרי. יש לה גם אחרות: „היו לי כבר חברים מפורסמים. צייר אחד ועיתונאי אחד. הפעם החלטתי להיות יותר פשרנית ופחות בררנית.“ בררררר... נהיה לי קר בלב.

בריל האדומה והזאב המצוי של דיזנגוף

גיבורות, מסוגלות לעמוד ולגחך לי ישר בפרצוף. בשבוע הראשון לשהותה בארץ, מודה הדוגמנית, מצא חן בעיניה הרעיון שרחוב שלם תוקע בה מבטים לאטיניים רעבים, מלהים קסם שמי בשבוע השני היא עמדה לפני התמוטטות עצבים. היא חזרה לצאת לרחוב אלא במקרים דחופים ביותר. „גם לחברה שלי, תיירת אנגליה, קרה אותו הובר. החבר הישראלי שלה פשוט סרב לצאת יחד איתה החוצה. הוא אמר לה שאינו רוצה להיות מעורב במהומות-רחוב.“

„וכשאני נעמדת לפני הלון ראהו שקט, לא עובר רגע ואני מוצאת את עצמי לחוצה בין כמה עוברים ושובים, שבחרו מכל השמלות בחלון, להביט דוקא על זו שאני לובשת. אמרתי לבעלי שאם פעם נהיה מחוסרי-עבודה, אשכיר את עצמי לבעלי חלונות-ראחיה, שאינם מושכים לקרחות.“

הגזע השנאו עליה ביותר ברחוב הם גודי גברברי הטיפש- עשרה: „הם באמת כבר מגוימים. הם אינם מחכים עד שהיו מאחורי. הם פשוט נעמדים לפני ושוורים, קורצים, נובחים, עושים פרצפים, ודחפים-כאילו-במקרה — בשביל למצוא תירוץ טוב לדקלם את אוצר המילים האנגלי שלהם בנשימה אחת: „אוה, אכסי קיזו מי. איי אם ורי ורי סורי.“

„לגברים בני עשרים וחמש עד שלושים וחמש יש טכניקה אחרת. ברנע שאני חולפת בסחף ראייתם, אני מרגישה כיצד אינסטינקט הצייד שלהם מתעורר. הם זורקים בי מבט ישר ורבי-משמעות למשך שניות אחרות. משמשים בזה לא רק הולכי-רגל, אלא גם רוכבי אופניים וקטנועים. זהו מבט הצריך לבטא את תמצית התשוקה הכמהה וההתלהבות של יצור אנושי. העיניים נעשות רציניות, כל-ביות ומלאות ריכוז. השפתים מתהדקות, הנסטר מביע החלטה נחושה, כאילו לפחות גילו בזה-הרגע את אהובתם האמיתית האוב- דת שלהם, שבלעדיה הם יאנחו וימותו על המקום. אבל הם לא. הם שוכחים זאת עם היפעת הנערה הראשונה מאחורי.“

„גברים בגיל העמידה וישישים אינם משתמשים בתכסים התקפה. הם נכנעים לגילם. מחייכים אלי, מנענעים בצער את הראש ומלמ- מלים, יופי, יופי, וזורקים אצח ארוכה אחת.“

„ניתקלתי,“ ניזכרת הדוגמנית, „בתכסים אופייני במיוחד. הגבר צועד לצידה של הנערה ומשמיץ קול שריקה לחשני — פססססססס- האם זו קריאת האהבה הלאומית שלכם?

„ברחוב דיזנגוף ניתקלתי בזכרים נאיביים, המאמינים עדיין ב- סיטה הקלאסית הפשוטה, ומעזים לשאול באנגלית: „לא ניפגשו במקרה קודם?“, או „היכן עומד איטובוס מספר חמשי?“, או „פארלה ה פרנסה?“, בחיצות העיר מתרצצים גם אנגלופילים הזורקים שאלות מחוכמות כמי: „האם הערפל באנגליה הם בקייץ?“

„גזע מסואב במיוחד הם הגברים החומקים לצידי בזריות של נחש, ומסננים בשקט: „כמה? תכסים ההגנה הטוב ביותר שלי, אני חושבת, הוא לזרוק מבט-אבן על הטיפוס. או להתעלם, ולהמ- שיק ללכת. אם אומר למישהו לחדול לרדוף אחרי מפני שאחרת אקרא למשטרה, הוא יאמר לי שאינו מבין אנגלית, ומייד יציע עצמי לתת לי שעורים בעברית.“

הסוג הנתעב ביותר, לדעתה, הם נהגי-המוניות. הללו חושבים אותה לתיירת, לוקחים מחיר כפול, ואחר-כך שואלים אם הם יכולים להיפגש איתה.

את ההבדל התהומי בין הגבר האנגלי המנומס לבין הישראלי המצוי, מסכמת בריל בדוגמא קטנה אחת: „יש לי כלב קטן מאוד — וורלסטר-רייר. כשאני הולכת איתו באנגליה ברחוב, מתחילים הגברים לדבר איתו לפני שהם פונים אלי. כאן הם פונים ישר אלי — כדי לדבר איתי על הכלב.“

